

Otrdiena, 2012. gada 20. novembris

14. konstatē, ka pētījumi un statistika par mākslas tirgu liecina, ka tālākpārdošanas tiesībām nav negatīvas ietekmes uz mākslas tirgus atrašanās vietu un apgrozījuma līmeni;
15. atgādina, ka direktīva visās dalībvalstīs tika pilnībā īstenota tikai 2012. gada 1. janvārī, lai gan tālākpārdošanas tiesības jau vairākas desmitgades bija atzītas daudzās dalībvalstīs;
16. uzsver proaktīva atbalsta sniegšanas nozīmi vietējiem māksliniekiem, tostarp jaunākajiem māksliniekiem;
17. uzskata, ka ir pārāgri 2014. gadā veikt jaunu direktīvas analīzi, kā to ierosina Komisija, un ierosina šo analīzi veikt 2015. gadā (t. i., 4 gadus pēc 2011. gadā veiktā novērtējuma);
18. rosina Komisiju tās nākamajā novērtējuma ziņojumā pārskatīt piemērojamo likmju un robežlīmeņu atbilstību, kā arī direktīvā norādīto labuma guvēju kategoriju atbilstību;
19. aicina Komisiju cieši sadarboties ar iesaistītajiem dalībniekiem, lai stiprinātu Eiropas mākslas tirgus stāvokli un pārvarētu konkrētas grūtības, piemēram, "kaskādes efektu", kā arī grūtības, ar ko saskaras mazāki un specializēti izsoļu nami un tirgotāji;
20. atzinīgi vērtē trešo valstu iniciatīvas ieviest tālākpārdošanas tiesības un prasa Komisijai turpināt centienus daudzpusējos forumos stiprināt Eiropas mākslas tirgus lomu pasaulē;

o

o o

21. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.

P7_TA(2012)0426

Karšu, interneta un mobilie maksājumi

Eiropas Parlamenta 2012. gada 20. novembra rezolūcija par virzību uz integrētu Eiropas tirgu maksājumu veikšanai ar kartēm, internetā un mobilajiem maksājumiem (2012/2040(INI))

(2015/C 419/05)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 26. un 114. pantu,
- ņemot vērā Komisijas 2012. gada 11. janvāra Zaļo grāmatu "Ceļā uz karšu, interneta un mobilo maksājumu integrētu Eiropas tirgu" (COM(2011)0941, turpmāk tekstā "Zaļā grāmata"),
- ņemot vērā Komisijas 2012. gada 11. janvāra paziņojumu "Vienota sistēma uzticēšanās pastiprināšanai vienotajam digitālajam e-tirdzniecības un tiešsaistes pakalpojumu tirgum" (COM(2011)0942),
- ņemot vērā Komisijas organizēto sabiedrisko apspriešanu par Zaļo grāmatu no 2012. gada 11. janvāra līdz 2012. gada 11. aprīlim,
- ņemot vērā Komisijas 2012. gada 4. maijā organizēto konferenci par karšu, mobilajiem un interneta maksājumiem,

Otrdiena, 2012. gada 20. novembris

- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 14. marta Regulu (ES) Nr. 260/2012, ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārveidumiem un tiešā debeta maksājumiem euro un groza Regulu (EK) Nr. 924/2009 ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā 2012. gada marta informatīvo dokumentu par konkurences īstenošanu maksājumu nozarē, ko sagatavoja Eiropas Konkurences tīkla Banku pakalpojumu un maksājumu apakšgrupa ⁽²⁾,
 - ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas 2012. gada aprīļa ieteikumus par interneta maksājumu drošību ⁽³⁾,
 - ņemot vērā Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāja (EDAU) 2012. gada 11. aprīļa atbildi Komisijai saistībā ar Zaļās grāmatas “Virzībā uz integrētu Eiropas tirgu maksājumu veikšanai ar kartēm, internetā un mobilajiem maksājumiem” sabiedrisko apspriešanu ⁽⁴⁾,
 - ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2012. gada 22. maija darba dokumentu par Zaļo grāmatu (INT/634),
 - ņemot vērā Komisijas 2002. gada 24. jūlija Lēmumu par procedūru saskaņā ar EK līguma 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu lietā COMP/29.373 *Visa International* ⁽⁵⁾,
 - ņemot vērā Komisijas 2007. gada 19. decembra Lēmumu par procedūru saskaņā ar EK līguma 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu lietās COMP/34.579 – *MasterCard*, COMP/36.518 – *EuroCommerce*, COMP/38.580 – *Commercial Cards* ⁽⁶⁾,
 - ņemot vērā Vispārējās tiesas 2012. gada 24. maija spriedumu lietā *MasterCard* un citi pret Komisiju ⁽⁷⁾,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Ekonomikas un monetārās komitejas ziņojumu un Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas atzinumu (A7-0304/2012),
- A. tā kā Eiropas tirgus maksājumu veikšanai ar kartēm, internetā un mobilajiem maksājumiem pašlaik joprojām ir sadrumstalots pa valstu robežām un tikai daži lieli tirgus dalībnieki spēj iegūt tirgotāju piekrišanu un darboties pārrobežu līmenī;
- B. tā kā divu ar Eiropas Savienību nesaistītu maksājumu karšu pakalpojumu sniedzēju dominējošs stāvoklis var izraisīt nesamērīgas un nepamatotas nodevas gan patērētājiem, gan tirgotājiem un šo situāciju varētu izmantot attiecīgo pušu bankas (tā dēvētās izdevējbankas un saņēmējas bankas), kā minēts Komisijas Zaļajā grāmatā;
- C. tā kā karšu, interneta un mobilo maksājumu attīstīšana un plašāka izmantošana var palīdzēt arī palielināt e-tirdzniecības apjomu Eiropā un to dažādot;
- D. tā kā interneta un mobilo maksājumu tirgus daļa un daudzveidība Eiropā un visā pasaulē ir pastāvīgi palielinājusies;
- E. tā kā, ņemot vērā tehnoloģiju attīstību, karšu maksājumu sistēmas var pakāpeniski aizstāt ar citiem elektroniskiem un mobiliem maksājumu līdzekļiem;

⁽¹⁾ OV L 94, 30.3.2012., 22. lpp.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/competition/sectors/financial_services/information_paper_payments_en.pdf.

⁽³⁾ <http://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/other/recommendationsforthesecurityofinternetpaymentsen.pdf>.

⁽⁴⁾ http://www.edps.europa.eu/EDPSWEB/webdav/site/mySite/shared/Documents/Consultation/Opinions/2012/12-04-11_PNR_EN.pdf.

⁽⁵⁾ OV L 318, 22.11.2002., 17. lpp.

⁽⁶⁾ http://ec.europa.eu/competition/antitrust/cases/dec_docs/34579/34579_1889_2.pdf; lēmuma kopsavilkums publicēts OV C 264, 6.11.2009., 8. lpp.

⁽⁷⁾ Lieta T-111/08 *MasterCard* un citi pret Komisiju, ziņojuma vēl nav.

Otrdiena, 2012. gada 20. novembris

- F. tā kā Zaļā grāmata neapskata skaidras naudas vai čeku maksājumu izmaksas un ietekmi uz sabiedrību, salīdzinot ar karšu, interneta un mobilajiem maksājumiem, un tādējādi nedod iespēju salīdzinoši analizēt maksājumu skaidrā naudā vai čeku maksājumu ietekmi uz ekonomiku, labklājību un sabiedrību;
- G. tā kā pašreizējais karšu maksājumu uzņēmējdarbības modelis pieļauj pārmērīgus daudzpusējas savstarpējas apmaiņas maksas (*MIF*) apmērus, kas, šķiet, dažkārt pārsniedz sistēmas finansēšanas faktiskās izmaksas un ievērojami apgrūtina konkurenci maksājumu tirgū;
- H. tā kā pārrobežu saņemšana pašlaik ir pieejama tikai ierobežotam tirgus dalībnieku skaitam un tā kā šis mehānisms var plašināt tirgotāju iespējamo izvēli un tādējādi veicināt konkurenci un samazināt patērētāju izmaksas;
- I. tā kā dažās dalībvalstīs nav atļauts iekasēt papildmaksu par karšu maksājumu veikšanu, bet citās to plaši piemēro, un tā kā pārmērīgas papildmaksas ir radījušas negatīvas sekas patērētājiem, jo maksājumu pakalpojumu sniedzēji bieži vien nepiedāvā maksājumiem ar papildmaksām alternatīvas maksājumu metodes;
- J. tā kā saistībā ar vienotās *euro* maksājumu telpas (*SEPA*) karšu sistēmu ir noteikts, ka patērētājiem jābūt iespējai "izmantojot vispārēja lietojuma kartes maksājumiem un skaidras naudas izņemšanai *EUR* valūtā visā *SEPA* telpā tikpat ērti un vienkārši kā savā mītnes valstī. Nevajadzētu būt atšķirībām starp kartes(-šu) izmantošanu savā mītnes valstī vai citur *SEPA* telpā. Turpmāk vairs nav izmantojamas nekādas vispārēja lietojuma karšu shēmas, kas izstrādātas lietošanai tikai vienā valstī, ne arī karšu shēmas, kas izstrādātas tikai pārrobežu lietošanai *SEPA* telpā";
- K. tā kā veiksmīga pāreja uz *SEPA* var veicināt inovatīvu Viseiropas maksājumu līdzekļu attīstību,

Dažādās maksāšanas metodes

1. atzinīgi vērtē Komisijas darbu Zaļās grāmatas sagatavošanā, uzskata, ka tajā paustie apsvērumi un jautājumi ir ļoti nozīmīgi, un pilnībā piekrīt uzskaitītajiem mērķiem palielināt konkurenci, panākt plašāku izvēli, vairāk inovāciju un lielāku maksājumu drošību, kā arī patērētāju uzticību;
2. piekrīt Komisijai, ka ir jānošķir trīs dažādi produktu tirgi četrpusējo bankas karšu sistēmu jomā – pirmkārt, tirgus, kurā dažādas karšu sistēmas konkurē attiecībā uz finanšu iestāžu kā izdevēju vai saņēmēju piesaistīšanu; pirmais pakārtotais tirgus, kurā izdevējbankas konkurē attiecībā uz bankas karšu īpašnieku piesaistīšanu ("izdevēju tirgus"); visbeidzot, otrs pakārtotais tirgus, kurā saņēmējas bankas konkurē attiecībā uz tirgotāju piesaistīšanu ("saņēmēju tirgus"), un uzskata, ka visos tirgos jāveicina brīva konkurence;
3. norāda, ka ir svarīga tirgū balstīta pašregulācija, sadarbojoties visām ieinteresētajām pusēm, taču atzīst, ka atšķirīgu interešu dēļ pašregulācija var nesniegt vēlamos rezultātus pieņemamā laika posmā; sagaida, ka Komisija iesniegs nepieciešamos tiesību aktu priekšlikumus, lai veiksmīgāk nodrošinātu īstenu *SEPA* karšu, interneta un mobilos maksājumus, un šajā saistībā norāda uz paredzamās Maksājumu pakalpojumu direktīvas pārskatīšanas nozīmi;
4. uzsver, ka ir vajadzīgs skaidrs un visaptverošs *SEPA* redzējums attiecībā uz karšu, interneta un mobilajiem maksājumiem un jānosaka pamatnostādnes un termiņi, kas ir nepieciešami, lai sasniegtu galveno mērķi — novērst jebkādas atšķirības starp pārrobežu un valstu iekšējiem maksājumiem;
5. uzsver vajadzību pāriet uz tīrvērtes un norēķinu sistēmu reāllaikā, kas tehniski ir jau pieejama un tiek izmantota atsevišķiem maksājumiem, un uzsver, ka pārejai uz reāllaika ekonomiku vajadzētu būt nozīmīgam mērķim visā *SEPA* telpā un ka visā *SEPA* telpā vajadzētu būt pieejamai attīstītai reāllaika internetbanku sistēmai;
6. tāpēc uzskata, ka būtu jāapvieno visas valstu karšu, mobilo un interneta maksājumu shēmas vai tām būtu jākļūst par *SEPA* atbilstošām Viseiropas shēmām, lai jebkur *SEPA* telpā tiktu pieņemti visi karšu, mobilie un interneta maksājumi, un Komisijai ir jāierosina tam nepieciešamais pārejas periods;

Otrdiena, 2012. gada 20. novembris

7. norāda, ka visos terminālos vajadzētu būt iespējai pieņemt visas kartes un tiem būtu jāatbilst savstarpējās savienojamības prasībām, un tāpēc būtu jānovērš jebkuri tehniskie šķēršļi, ko rada atšķirības terminālu darbībā un sertifikācijas prasībās, jo vienoti standarti un noteikumi, kā arī terminālu standarta programmatūra veicinātu konkurenci;

8. uzskata, ka ar pašregulācijā balstītu pieeju integrētajam Eiropas tirgum nepietiek; aicina Komisiju pieņemt tiesību aktus, lai nodrošinātu maksājumu drošību, godīgu konkurenci, finansiālo iekļaušanu, personas datu aizsardzību un pārredzamību patērētājiem;

9. aicina Komisiju reformēt SEPA pārvaldību, lai nodrošinātu demokrātisku un pārredzamu lēmumu pieņemšanas procesu sabiedrības interesēs; norāda, ka minētā nodrošināšanai ir nepieciešams, lai Komisija un Eiropas Centrālā banka (ECB) uzņemtos aktīvāku un vadošāku lomu SEPA pārvaldībā, un ir nepieciešama arī samērīga visu attiecīgo ieinteresēto pušu pārstāvība visās SEPA lēmumu pieņemšanas un īstenošanas iestādēs, nodrošinot pietiekamu tiešo lietotāju iesaistīšanu;

10. pauž bažas par jebkādu interneta un mobilo maksājumu tirgus pašreizējo nevajadzīgi stingro regulējumu, jo šīs maksāšanas metodes joprojām atrodas attīstības procesā; uzskata, ka jebkādu reglamentējošu iniciatīvu šajā jomā varētu uzvert kā neatbilstīgu uzsvāru uz jau esošajiem maksājumu instrumentiem un tādējādi tā var aizkavēt inovācijas un kropļot tirgu, pirms tas ir attīstījies; aicina Komisiju visos turpmākos priekšlikumos izmantot piemērotu pieeju visām turpmākajām interneta un mobilo maksājumu veikšanas metodēm, nodrošinot augsta līmeņa aizsardzību patērētājiem, jo īpaši neaizsargātiem patērētājiem;

11. atzīmē – lai gan elektronisko maksājumu nozīme Eiropā un pasaulē arvien pieaug, joprojām pastāv nopietni šķēršļi pilnīgi un efektīvi integrētam, konkurētspējīgam, novatoriskam, drošam, pārredzamam un patērētājiem draudzīgam Eiropas vienotajam digitālajam tirgum attiecībā uz šiem maksājumu veidiem;

12. norāda, ka pašreizējās krīzes apstākļos ir svarīgi veikt pasākumus, ar kuriem sekmē ekonomikas izaugsmi un darba vietu radīšanu un no jauna veicina patēriņu, ka digitālais tirgus sniedz lieliskas iespējas sasniegt šos mērķus, tādēļ ES ir jāizveido pilnīgs digitālais iekšējais tirgus, un ka ir svarīgi, no vienas puses, novērst pašreizējos šķēršļus un, no otras puses, vairo patērētāju uzticību; šajā sakarībā uzskata, ka īsta vienota digitālā tirgus sasniegšanai būtiski ir tas, lai Eiropā darbotos neitrāls un drošs vienotais tirgus maksājumu veikšanai ar kartēm, internetā un mobilajiem maksājumiem, kas veicina brīvu konkurenci un inovāciju un varētu jo īpaši sekmēt patērētāju uzticības vairošanu;

13. norāda, ka pārredzamu, drošu un efektīvu maksājumu sistēmu izveide Eiropas digitālajā tirgū ir būtiska īsta digitālās ekonomikas nodrošināšanai un pārrobežu e-komercijas veicināšanai;

14. norāda, ka droša, uzticama un pārredzama Eiropas elektronisko maksājumu sistēma ir būtisks priekšnoteikums, lai sāktu darboties vienots digitālais tirgus; uzsver, ka ir svarīgi īstenot informācijas kampaņas, lai patērētājiem sniegtu pilnīgāku informāciju par tirgū pieejamām iespējām un drošu elektronisko maksājumu nosacījumiem un uzskata, ka šādas kampaņas jāīsteno ES līmenī, lai cita starpā pārvarētu bieži vien nepamatotās bažas par šādiem maksājumiem; šajā sakarībā uzskata, ka patērētājiem draudzīgu kontaktpunktu izveide sekmētu uzticību attāliem maksājumiem;

15. uzskata, ka šajā sakarībā būtu jāveic pasākumi, lai izbeigtu biežos diskriminācijas gadījumus pret tiem patērētājiem Eiropā, kuru maksājumi pārrobežu darījumos tiešaistē tiek noraidīti viņu izcelsmes dēļ;

16. pauž nožēlu par to, ka pašreizējā situācijā lielākā daļa maksājumu izmaksu nav pārredzamas, uzsverot, ka tie, kuri neizmanto dārgas maksājumu metodes, joprojām sedz šo metožu izmaksas; atgādina, ka katra maksāšanas metode rada noteiktas izmaksas; tādēļ aicina Komisiju turpmāk ņemt vērā arī skaidras naudas un čeku maksājumu izmaksas, īpatnības un ietekmi uz sabiedrību attiecībā uz visiem tirgus dalībniekiem un patērētājiem, salīdzinot ar citām maksāšanas metodēm; atgādina, ka banku pamatpakalpojumiem jābūt pieejamiem visiem Eiropas iedzīvotājiem; uzsver, ka nolūkā ieviest vienotos tehniskos standartus ir jāveic pasākumi, ņemot vērā Eiropā pašlaik izmantoto standartu nozīmi, efektivitāti un pietiekamību;

Otrdiena, 2012. gada 20. novembris

Standartizācija un savietojamība

17. uzskata, ka turpmākais darbs saistībā ar kopīgiem tehniskajiem standartiem ar brīvas piekļuves nosacījumiem varētu ne tikai veicināt Eiropas ekonomikas konkurētspēju un iekšējā tirgus darbību, bet arī sekmētu savstarpējo izmantojamību un radītu ar drošību saistītas priekšrocības kopīgu drošības standartu veidā, kas būtu izdevīgi gan patērētājiem, gan tirgotājiem;
18. norāda, ka attiecībā uz interneta un mobilajiem maksājumiem standartiem pārsvarā jābūt tādiem pašiem kā attiecībā uz pašreizējiem SEPA maksājumiem, taču ir vajadzīgi jauni standarti patērētāju drošībai un identifikācijai, kā arī lai nodrošinātu interneta banku tiešsaistes piegādes reāllaikā, un uzsver, ka nepietiek ar jaunu standartu izstrādi, un ka ne mazāk svarīga ir arī saskaņota īstenošana;
19. uzsver, ka standartizācija nedrīkst traucēt konkurenci un kavēt inovāciju, bet tai jālikvidē visi šķēršļi, lai nodrošinātu vienādas iespējas visiem tirgus dalībniekiem; tāpēc iesaka atvērtus standartus, kas pieļauj inovācijas un konkurenci tirgū, jo viena vai slēgta standarta saglabāšana ierobežotu tirgus attīstību un inovācijas, uzspiestu nesamērīgus ierobežojumus un neveicinātu vienlīdzīgas konkurences apstākļus; tomēr pieņem zināšanai Komisijas pretmonopola izmeklēšanu attiecībā uz interneta maksājumu (e-maksājumu) standartizācijas procesu, ko veic Eiropas Maksājumu padome (EPC);
20. norāda, ka būtībā visi maksājumu darījumi ietver viena veida datus, un uzsver, ka datu pārraidei jābūt drošai attiecībā uz jebkuru maksājumu, atļaujot automatisku un pilnīgu datu apstrādi reāllaikā, un saskata visu sistēmu priekšrocības vienota ziņojumu formāta izmantošanā, kā arī atgādina, ka vispārliciecināmais risinājums būtu kredīta pārvedumos un tiešā debeta maksājumos izmantotā metode, kā noteikts SEPA beigu datuma regulas pielikumā (t. i., ISO XML 20022); iesaka šo pašu ziņojumu formātu izmantot visu darījumu datu pārraidē no termināla līdz patērētājam, ietverot visu nepieciešamo informāciju;
21. uzsver, ka, ņemot vērā strauji augošo, taču pašlaik vēl nenobriedušo tirgus attīstības posmu elektronisko un mobilo maksājumu jomā, obligātu standartu uzspiešana šajās būtiskajās jomās, kuras veicina vienota digitālā tirgus izveidi Eiropā, varētu radīt nevēlamas ietekmes risku uz inovācijām, konkurenci un tirgus izaugsmi;
22. norāda, ka saskaņā ar Komisijas atsauksmju ziņojumu pēc Zaļās grāmatas sabiedriskās apspriešanas izstrādāto standartu ieviešana bieži ir saistīta ar nozīmīgiem izaicinājumiem; aicina Komisiju apsvērt izpildes mehānismu iespēju, piemēram, nosakot pārejas posma beigu termiņus;
23. norāda, ka nodevas par skaidras naudas izņemšanu ārpus maksājumu pakalpojumu lietotāja (PSU) bankas un karšu shēmas, daudzās dalībvalstīs nereti ir pārmērīgas un būtu vairāk jāpielāgo izmaksām visā SEPA telpā;
24. uzsver, ka jebkādu standartizācijas un savietojamības prasību mērķim vajadzētu būt Eiropas maksājumu sistēmu konkurētspējas, pārredzamības, novatorisma, maksājumu drošības un efektivitātes uzlabošanas veicināšanai atbilstīgi patērētāju un citu ieinteresēto personu interesēm; uzsver – standartizācijas prasībām nevajadzētu radīt šķēršļus, radot nevajadzīgas atšķirības salīdzinājumā ar pasaules tirgu; turklāt uzskata, ka vienotie standarti būtu jātiecas panākt globālā līmenī ciešā sadarbībā ar ES galvenajiem ekonomikas partneriem;
25. aicina Komisiju izvērtēt iespējas veicināt jaunu uzņēmumu ienākšanu maksājumu karšu tirgū, ņemot vērā, piemēram, vienotas maksājumu infrastruktūras izveidi visiem darījumiem neatkarīgi no kartes izsniedzēja;
26. norāda, ka maksāšanas infrastruktūru nodalīšana no maksāšanas shēmām varētu palielināt konkurenci, jo tehniskie ierobežojumi vairs neliegs nelielu tirgus dalībnieku iesaistīšanos; uzsver, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējiem (PSP) vajadzētu būt tiesībām brīvi izvēlēties jebkādu tirgus maksājumu shēmās pieejamo izdošanas un iegūšanas pakalpojumu kombināciju un dažādu paralēlu maksājumu shēmu darījumi attiecībā uz līdzīgiem instrumentiem maksājumu infrastruktūrās būtu jāapstrādā neitrāli;
27. norāda, ka ir pienācīgi jānodrošina tas, lai šādu pasākumu īstenošanā vienmēr tiktu ievēroti brīvas un taisnīgas konkurences, brīvas iekļūšanas tirgū un brīvas tirgus pieejamības principi, ņemot vērā turpmākos tehnoloģiskus jauninājumus šajā nozarē, lai sistēmu varētu pielāgot turpmākai attīstībai un lai konsekventi stimulētu un veicinātu inovāciju un konkurētspēju;

Otrdiena, 2012. gada 20. novembris

Pārvaldība

28. aicina Komisiju ierosināt labāku SEPA pārvaldību, aptverot organizatorisko struktūru saistībā ar maksājumu pakalpojumu galveno iezīmju attīstību un nepieciešamo prasību īstenošanu, un ļaujot tehnisko un drošības standartu izstrādi organizēt atsevišķi, lai atbalstītu saistīto tiesību aktu īstenošanu; prasa samērīgāku visu ieinteresēto pušu pārstāvību maksāšanas shēmu kopīgu tehnisko un drošības standartu turpmākā izstrādē; mudina Komisiju reaģēt uz iepriekšējiem Parlamenta aicinājumiem veikt visaptverošas SEPA pārvaldības reformas, lai nodrošinātu maksājumu pakalpojumu lietotāju labāku pārstāvību lēmumu pieņemšanas un standartu noteikšanas procesā; norāda, ka šīs personas var būt Eiropas Maksājumu padome (EPC), patērētāju organizācijas, tirgotāju organizācijas un lielās mazumtirdzniecības ķēdes, Eiropas Banku iestāde (EBI), Komisija, dažādu jomu eksperti, ārpusbanku maksājumu pakalpojumu sniedzēji un mobilo, interneta un karšu komersanti, kā arī mobilo tīklu operatori (šis uzskaitījums nav izsmelošs); aicina minētās ieinteresētās personas savu darbu organizēt saskaņā ar jaunu pārvaldības struktūru, kurā SEPA padomei ir nozīmīga loma; uzskata, ka dažādām tehniskajām komitejām vai "darba grupām" elektronisko maksājumu, mobilo maksājumu, karšu, skaidras naudas un citos standartizācijas jautājumos, kā arī *ad hoc* darba grupām būtu jāpalīdz SEPA padomei; atgādina Komisijas apņemšanos, kas pausta saistībā ar Regulas (ES) Nr. 260/2012 pieņemšanu deklarācijā par SEPA pārvaldību, iesniegt priekšlikumu līdz 2012. gada beigām; aicina Eiropas standartizācijas organizācijas, piemēram, Eiropas Standartizācijas komiteju (CEN) un Eiropas Telekomunikāciju standartu institūtu (ETSI) sadarbībā ar Komisiju uzņemties aktīvāku lomu karšu maksājumu standartizācijā;

29. šajā sakarībā atzīst, ka SEPA ir ļoti būtisks faktors integrēta Eiropas maksājumu tirgus izveidē, un tai būtu jāklūst par pamatu šī tirgus attīstībai, lai tas kļūtu novatoriskāks un konkurētspējīgāks;

30. uzskata, ka elektronisko maksājumu noteikumu īstenošana Eiropā bieži vien ir sarežģīta, neatbilstoša un atšķirīga un ka būtu jāveic stingrāki pasākumi, lai nodrošinātu pareizu un vienādu šo noteikumu piemērošanu;

31. apstiprina, ka pašregulējošā pieeja nav pietiekama; uzskata, ka Komisijai un ECB sadarbībā ar dalībvalstīm būtu aktīvāk jāuzņemas vadošā loma un ka būtu pienācīgi jāiesaista visas attiecīgās ieinteresētās personas, tostarp patērētāju apvienības, un ar tām jāapspriežas lēmumu pieņemšanas procesā;

32. uzskata, ka to Eiropas uzņēmumu skaits, kuru darbība būtiskā mērā ir atkarīga no iespējām pieņemt ar karti veiktos maksājumus, visticamāk, palielināsies; uzskata, ka sabiedrības interesēs ir paredzēt objektīvus noteikumus, ar ko precizē nosacījumus un procedūras, ar kurām saskaņā karšu maksājumu shēmās drīkst vienpusēji atteikties tos pieņemt;

33. uzskata, ka ir svarīgi stiprināt SEPA pārvaldību un piešķirt atjaunotajai SEPA padomei nozīmīgāku lomu un ka šī jaunā pārvaldības iestāde būtu jāveido galveno attiecīgo ieinteresēto personu pārstāvjiem un tā, lai tā ļautu Komisijai un citām ES iestādēm veikt demokrātisku kontroli; ierosina atjaunotajai SEPA padomei uzņemties darba vadību, noteikt grafiku un darba plānu, lemt par prioritātēm un galvenajiem jautājumiem, tādējādi izšķirot nesaskaņas starp ieinteresētajām personām; uzsver, ka Komisijai būtu jānodrošina demokrātiska kontrole, ECB un EBI uzņemoties vadošu lomu;

34. atzinīgi vērtē Komisijas rīkotās apspriedes ar ieinteresētajām personām saistībā ar Zaļo grāmatu par SEPA pārvaldību saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 260/2012 5. apsvērumu un šajā saistībā gaida priekšlikumu, ko Komisija par šo jautājumu ir paredzējusi iesniegt šā gada beigās; uzsver, ka visu SEPA ieinteresēto pušu tūlītējai prioritātei ir jābūt sagatavošanās SEPA pārejai atbilstoši Regulā (ES) Nr. 260/2012 minētajiem nosacījumiem, lai nodrošinātu vienmērīgu pāreju no valstu maksājumu shēmām uz Viseiropas maksājumu shēmām;

Pārrobežu saņemšana

35. norāda, ka turpmāka standartizācija un prakses saskaņošana, lai pārvarētu tehniskos šķēršļus un valsts norēķinu un tīrvērtes prasības, palīdzētu turpmāk veicināt pārrobežu saņemšanu, mehānismu, kas palielinātu konkurenci un tādējādi paplašinātu tirgotāju izvēles iespējas, kā arī nodrošinātu klientiem rentablākas norēķinu metodes; uzskata, ka tirgotājiem vajadzētu būt labāk informētiem par pārrobežu saņemšanas iespējām;

Otrdiena, 2012. gada 20. novembris

36. mudina aktīvi meklēt risinājumus turpmākai pārrobežu saņemšanas veicināšanai, ņemot vērā to radītās priekšrocības iekšējam tirgum; pauž bažas par esošajiem valstu tiesiskajiem un tehniskajiem šķēršļiem, piemēram, dažiem licencēšanas noteikumiem, kas būtu jālikvidē, lai attieksme pret ārējiem SEPA prasībām atbilstīgajiem saņēmējiem neatšķirtos no attieksmes pret vietējiem saņēmējiem attiecīgajā valstī;

37. uzsver, ka nevajadzētu būt nozīmīgām atšķirībām starp dažādu maksājumu kontu tiesību aktiem un ka maksātājam, izmantojot interneta vai mobilās tehnoloģijas, vajadzētu būt iespējai veikt līdzekļu pārvedumu jebkuram saņēmējam, kura konts ir jebkādā ar SEPA saistītā finanšu iestādē;

38. uzsver, ka visiem licencētajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vajadzētu būt vienādām tiesībām piekļūt tīrvērtēs un norēķinu iespējām, ja šo pakalpojumu sniedzēju riska pārvaldības procedūras ir piemērotas, tie atbilst minimālajām tehniskajām prasībām un ir atzīstami par pietiekami stabiliem, lai neradītu nekādus riskus, t. i., ja tie būtībā atbilst tādām pašām attiecīgajām prasībām, kādas ir bankām;

Daudzpusējas savstarpējas apmaiņas maksas (MIF)

39. atgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas 2012. gada 24. maija nolēmumu "Mastercard lietā" MIF var uzskatīt par konkurenci ierobežojošu, un prasa Komisijai iesniegt priekšlikumu par to, kā ievērot šo nolēmumu, reglamentējot karšu, mobilo vai interneta maksājumu uzņēmējdarbības modeļus;

40. norāda, ka pašreizējie MIF ieņēmumi bieži ir pārāk augsti, salīdzinot ar izmaksām, kuras ar tiem būtu jāsedz; uzsver, ka varētu rasties vajadzība līdzsvarot dažādas maksājuma nodevas, lai nodrošinātu, ka savstarpēja subsidēšanas prakse neveicina neefektīvu instrumentu izvēli, un aicina Komisiju, izmantojot regulējumu, nodrošināt, ka ar MIF vairs netiek kropļota konkurence, radot šķēršļus tirgus jaunpienācējiem un inovācijām; aicina Komisiju līdz 2012. gada beigām veikt ietekmes novērtējumu saistībā ar dažādajām iespējām; uzver, ka attiecībā uz MIF ir nepieciešama tiesiskā skaidrība un noteiktība;

41. norāda, ka pēc pārejas posma jebkuras dalībvalsts iedzīvotājiem vajadzētu būt pieejamai SEPA atbilstoši maksājumu kartei, ko pieņem jebkurā maksājumu terminālā SEPA telpā, un ka maksājumam vajadzētu būt droši izsekojamam; norāda, ka, lai izpildītu šo prasību, var rasties vajadzība attiecināt uz MIF robežvērtību, un pieprasa, lai minētais neizraisītu MIF paaugstināšanu nevienā dalībvalstī, bet drīzāk to samazinātu un vēlākā posmā, iespējams, tuvinātu nullei;

42. uzskata, ka būtu jāveicina pārrobežu un centralizētā saņemšana un jānovērš visi tehniskie vai tiesiskie šķēršļi, jo tādējādi varētu samazināt MIF apmērus un tirgotāju nodevas;

43. uzskata, ka MIF būtu jāregulē Eiropas līmenī ar mērķi nodrošināt pārrobežu saņemšanas vieglāku pieejamību jauniem tirgus dalībniekiem, tādējādi sniedzot tirgotājiem patiesas iespējas izvēlēties, kuras maksājumu shēmas izmantot; norāda – ja šajā jaunajā tiesību akta priekšlikumā tiek paredzētas nodevas, būtu jānodrošina pilnīga pārredzamība attiecībā uz likmi veidojošajiem elementiem; atgādina, ka Regulas (ES) Nr. 260/2012, ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro, 5. pantā norādīts, ka pēc 2017. gada 1. februāra MIF par darījumu vairs nevar piemērot; aicina izmantot tādu pašu pieeju arī attiecībā uz karšu maksājumiem;

44. uzskata, ka trīspusējo un jaukto maksāšanas shēmu uzņēmējdarbības modelis konkurences aspektā var izraisīt līdzīga rakstura bažas kā četrpusējās maksāšanas shēmas; tādēļ uzskata, ka pret visām karšu shēmām — četrpusējām, trīspusējām vai jauktajām — un jebkuru tirgus jaunpienācēju būtu jāizturas vienlīdzīgi, lai patērētāju un tirgotāju interesēs veicinātu godīgas konkurences nosacījumus un pārredzamību;

Zīmolu koplietošana

45. norāda, ka zīmolu koplietošana, ko brīvprātīgi īstenojušas attiecīgās maksājumu sistēmas, varētu būt izdevīga patērētājiem, jo tā mazinātu karšu skaitu patērētāju makos, kā arī varētu atvieglot valstu vietējo shēmu piekļuvi plašākam SEPA tirgum, veicinot konkurenci; tomēr norāda, ka zīmolu koplietošanu nevajadzētu izmantot vietējās shēmās kā apiešanu iepriekš noteikta vietējā zīmola lietojumā;

Otrdiena, 2012. gada 20. novembris

46. uzsver, ka kartes īpašniekiem vajadzētu būt iespējām brīvi izvēlēties, kuras no piedāvātajām zīmolu koplietošanas iespējām viņi vēlas aktivizēt savās kartēs, un prasa, lai tirgotājiem būtu tiesības izvēlēties, kurus zīmolu koplietošanas variantus tie vēlas pieņemt, un ka katrā konkrētajā maksājuma situācijā kartes īpašniekiem vajadzētu būt tiesībām izvēlēties vēlamo zīmolu koplietošanas variantu no tirgotāja piedāvājumiem; aicina Komisiju ierosināt risinājumus, kas veicinātu zīmolu koplietošanu vairāk nekā vienā SEPA atbilstošā shēmā; uzskata, ka būtu nopietni jāapsver problemātiskie jautājumi, piemēram, pārvaldības procedūru saderība, tehniskā savietojamība un saistības ar drošību saistīto nepilnību jomā;

47. uzskata, ka zīmolu koplietošana būtu jāievieš, pienācīgi informējot patērētājus, lai tos aizsargātu un nepakļautu riskam nonākt maldinošās situācijās; uzsver, ka visām pusēm vajadzētu būt skaidrībai par to, kurš ir atbildīgs par kartes īpašnieka un tirgotāja datu aizsardzību un konfidencialitāti, kā arī par zīmolu koplietošanas maksājuma instrumentu;

Papildmaksas

48. uzskata, ka papildmaksas, atlaides un citas mudinošas prakses tādā veidā, kā tās pašlaik parasti piemēro, nereti kaitē maksājumu pakalpojumu tiešajiem lietotājiem; norāda, ka papildu maksu iekasēšana, balstoties tikai uz patērētāja izvēlēto maksājuma veidu, rada patvaļības riskus, un to varētu izmantot ļaunprātīgi, lai gūtu papildu ienākumus, nevis segtu izmaksas; uzskata, ka būtu svarīgi aizliegt iespējas prasīt pārmērīgu papildmaksu saistībā ar tirgotāju nodevām par atsevišķiem darījumiem un kontrolēt atlaides un līdzīgas patērētājus mudinošas prakses ES līmenī; tāpēc uzsver, ka tirgotājiem būtu jāpieņem viens plaši izmantots maksājuma instruments bez jebkādas papildmaksas (SEPA atbilstošas debeta kartes, e-maksājumi) un ka jebkāda papildmaksu par citiem instrumentiem nekad nedrīkst pārsniegt šo instrumentu tiešās izmaksas salīdzinājumā ar instrumentu, kas pieņemts bez papildmaksas;

49. uzsver, ka ir jāparedz augstākas prasības attiecībā uz pārredzamību un patērētāju informēšanu par dažādiem maksāšanas līdzekļiem piemērojām piemaksām un papildmaksām, jo tirgotāji parasti iekļauj darījumu izmaksas savu produktu un pakalpojumu cenā, tādēļ patērētāji netiek iepriekš pienācīgi informēti par kopējām izmaksām un līdz ar to samaksā par saviem pirkumiem vairāk, tādējādi ir apdraudēta patērētāju uzticība;

50. norāda, ka papildmaksas iekasēšana, balstoties tikai uz patērētāja izvēlēto maksājuma veidu, rada patvaļības riskus, un varētu izmantot ļaunprātīgi, lai gūtu papildu ienākumus, ne tikai segtu izmaksas, un kopumā tā neveicina vienotā tirgus attīstību, jo apgrūtina konkurenci un palielina tirgus sadrumstalotību un neskaidrības patērētājiem;

51. norāda, ka viena no iespējām ir ierobežot papildmaksu līdz tiešajām izmaksām, ko rada maksāšanas instrumenta lietošana, vai arī noteikt papildmaksu aizliegumu visā ES; tādēļ mudina Komisiju veikt ietekmes novērtējumu par aizliegumu izmantot iespējas prasīt pārmērīgu papildmaksu saistībā ar tirgotāju nodevām, kā arī par papildmaksu aizliegumu visā Eiropā saskaņā ar 19. pantu Direktīvā 2011/83/ES par patērētāju tiesībām;

Maksājumu drošība

52. uzsver – lai nodrošinātu elektronisko maksājumu iespēju pilnīgu attīstību, ir svarīgi nodrošināt patērētāju uzticību, kuras nodrošināšanai savukārt ir vajadzīga augsta līmeņa drošība nolūkā nepieļaut krāpšanas risku un aizsargāt patērētāju konfidencialos un personas datus;

53. uzsver, ka patērētāju privātums ir jāaizsargā atbilstoši ES un valstu tiesību aktiem un ka katram maksājumu ķēdes dalībniekam jābūt pieejamiem tikai tiem datiem, kas maksājuma apstrādē nepieciešami attiecīgajam dalībniekam, pārējos datus nododot šifrēti;

54. uzskata, ka minimālajām drošības prasībām attiecībā uz internetu, karšu un mobilajiem maksājumiem visās dalībvalstīs vajadzētu būt vienādām un vajadzētu būt vienotai pārvaldības iestādei, kas nosaka prasības; norāda, ka standarta drošības risinājumi vienkāršotu patērētāju informēšanu un attiecīgi arī patērētāju pielāgošanos drošības režīmiem un ka tie arī samazinātu maksājumu pakalpojumu sniedzēju izmaksas; tādēļ ierosina, ka visiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem būtu jāsaņem vienotie minimālie drošības risinājumi, kurus maksājumu pakalpojumu sniedzēji, protams, var uzlabot, taču šādiem uzlabojumiem nevajadzētu apgrūtināt konkurenci;

Otrdiena, 2012. gada 20. novembris

55. atgādina, ka galīgā atbildība par drošības pasākumiem saistībā ar dažādām maksāšanas metodēm nav jāuzņemas klientiem, tomēr klienti ir jāinformē par piesardzības pasākumiem attiecībā uz drošību, un finanšu iestādēm jāsedz krāpniecības izmaksas, ja vien tās nerada patērētājs “veicot krāpnieciskas darbības vai ar nolūku vai īpašas nolaidības dēļ nepildot vienu vai vairākus pienākumus, kas noteikti Maksājumu pakalpojumu direktīvas 56. pantā”; tādēļ uzskata, ka būtu jāveicina sabiedrības informācijas kampaņas, lai paplašinātu sabiedrības informētību un zināšanas jo īpaši digitālās drošības jautājumos; aicina Komisiju, izstrādājot stratēģiju un instrumentus karšu, interneta un mobilo tālrunu maksājumu tirgu integrācijai, ņemt vērā EDAU standartus un ieteikumus attiecībā uz pārredzamību, kontroliera/apstrādātāja identifikāciju, proporcionālītāti un datu subjekta tiesības; uzskata, ka ir svarīgi ziņojumus par visiem krāpniecības gadījumiem saistībā ar maksājumiem SEPA telpā nosūtīt centralizētai uzraudzības, statistikas un novērtēšanas struktūrai, lai ātri reaģētu uz jauniem apdraudējumiem drošībai, kā arī publiskot galvenās attīstības jomas; aicina Komisiju paplašināt plānotās konfidencialitātes aizsardzības jēdzienu, neattiecinot to tikai uz autentifikācijas mehānismiem un drošības pasākumiem, lai nodrošinātu mazākā iespējamā datu apjoma iegūšanu, īstenotu privātumu automatiskajos uzstādījumos, ierobežotu piekļuvi indivīda informācijai, ļaujot iegūt tikai to informāciju, kas ir nepieciešama pakalpojuma sniegšanai, un ieviestu instrumentus, kas lietotājiem ļauj labāk aizsargāt savus personas datus;

56. uzskata, ka karšu klātienē maksājumu drošība parasti ir augsta un ka pakāpeniska pāreja no magnētiskajām kartēm uz viedkartēm, kura būtu jāveic ātri, vēl vairāk uzlabos drošības līmeni; pauž bažas par drošības jautājumiem, kas saistīti ar citiem karšu maksājumu veidiem, un par to, ka dažu pašreizējo Eiropas EMV standartu īstenošana, iespējams, nav pilnībā atbilstoša, un mudina novērst šo nevēlamo situāciju, kā arī atgādina, ka uzlaboti risinājumi ir vajadzīgi arī attālinātajiem karšu maksājumiem tīklā; aicina Komisiju savākt neatkarīgus datus par krāpniecību tiešsaistes maksājumos un savā tiesību akta priekšlikumā iekļaut attiecīgus krāpšanas apkarošanas noteikumus;

57. uzskata, ka trešo personu informēšana par līdzekļu atlikumiem bankas kontos ir riskanta; norāda, ka viens no riskiem ir patērētāju iespējamā neziņa par to, kam ir pieejama viņu kontu informācija, kāda tiesiskā regulējuma ietvaros un kurš operators atbild par viņu izmantotajiem maksājumu pakalpojumiem; uzsver, ka nevienā posmā nevar pazemināt datu drošību;

58. uzsver, ka regulējuma un tehnikas attīstība varētu mazināt minētos drošības riskus un padarīt maksājumus ar nebanku PSP starpniecību tikpat drošus kā tiešie maksājumi no labi aizsargātiem bankas kontiem, ja praksē būtu pieejamas drošas sistēmas un skaidri tiktu noteikta šādas piekļuves likumība, kā arī organizācijas, kuras pieprasa šādu piekļuvi;

59. tādēļ neatbalsta klientu bankas kontu informācijas nodošanu trešām personām, ja vien sistēma nav neapšaubāmi droša un ir rūpīgi pārbaudīta; norāda, ka jebkurā turpmākā regulējumā trešo pušu piekļuve jāierobežo līdz binārai (“jā/nē”) informācijai par līdzekļu pieejamību un īpaša vērtība jāvelta drošībai, datu aizsardzībai un patērētāju tiesībām; jo īpaši uzskata, ka ir nepārprotami jānorāda, kurām personām kāda informācija drīkst būt pieejama bez diskriminācijas un ar kādiem nosacījumiem datus drīkst glabāt, un ka šie noteikumi jānosaka atbilstoši iesaistīto pušu līgumattiecībām; uzsver, ka, izstrādājot tiesisko regulējumu trešo pušu piekļuvei, ir skaidri jānošķir piekļuve informācijai par līdzekļu pieejamību noteiktam darījumam un piekļuve klienta konta informācijai kopumā; aicina Komisiju nodrošināt personas datu aizsardzību, pēc apspriedēm ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju ierosinot skaidru regulējumu par katra dalībnieka nozīmi datu savākšanā un šādas ievākšanas mērķiem, kā arī skaidri nosakot atbildīgo par datu vākšanu, apstrādi un glabāšanu; piebilst, ka karšu lietotājiem jābūt iespējai piekļūt saviem personas datiem un tos mainīt arī sarežģītos pārrobežu apstākļos; uzskata, ka datu aizsardzības prasības būtu jāīsteno atbilstoši “integrētās privātuma aizsardzības/privātuma aizsardzības pēc noklusējuma” principam un ka uzņēmumiem vai patērētājiem nav jāuzņemas atbildība par savu datu aizsardzību;

60. uzskata, ka ir jāstiprina patērētāju tiesības saņemt atmaksu gan neapstiprinātu maksājumu, gan nepiegādātu (vai piegādātu neatbilstoši solītajam) preču vai nesniegtu pakalpojumu gadījumos un ka efektīvas kolektīvās tiesiskās aizsardzības un alternatīvas strīdu izšķiršanas sistēmas ir neaizstājami instrumenti patērētāju aizsardzībai arī elektronisko maksājumu jomā;

61. norāda, ka, tā kā drošības apdraudējumi pieaug, drošības standartu izstrādē aktīvi jāiesaistās arī Eiropas Standartizācijas komitejai (CEN) un Eiropas Telekomunikāciju standartu institūtam (ETSI);

Otrdiena, 2012. gada 20. novembris

62. norāda, ka attiecībā uz maksājumu sistēmām, kurās viens vai daudzi dalībnieki atrodas dažādās dalībvalstīs, no Komisijas tiek gaidīts skaidrojošs priekšlikums par to, kurās tiesās vai, izmantojot kuras ārpustiesas strīdu izšķiršanas sistēmas, tiek izšķirti strīdi un patērētājiem šīm alternatīvās strīdu izšķiršanas iestādēm jābūt viegli pieejamām un izmantojamām;

o
o o

63. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un dalībvalstu parlamentiem.

P7_TA(2012)0427

Paralēlā banku sistēma**Eiropas Parlamenta 2012. gada 20. novembra rezolūcija par paralēlo banku sistēmu (2012/2115(INI))**

(2015/C 419/06)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas priekšlikumus un 2012. gada 12. septembra paziņojumu par banku savienību,
 - ņemot vērā G20 valstu 2012. gada 18. jūnija secinājumus, kuros prasīts pabeigt darbu, kas saistīts ar paralēlo banku sistēmu, lai pilnībā īstenotu reformas,
 - ņemot vērā tā 2011. gada 6. jūlija rezolūciju par finanšu, ekonomikas un sociālo krīzi – ieteikumi veicamajiem pasākumiem un iniciatīvām ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā Finanšu stabilitātes padomes (FSP) izveidotās darba grupas starpposma ziņojumu par repo darījumiem un vērtspāpīru aizdevumiem, kas publicēts 2012. gada 27. aprīlī, un konsultatīvo ziņojumu par naudas tirgus fondiem (NTF), kuru tajā pašā dienā publicējusi Starptautiskā Vērtspāpīru komisiju organizācija (IOSCO),
 - ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas (ECB) īpašo dokumentu (Nr. 133) par paralēlo banku sistēmu eiro zonā, kas izdots 2012. gada 30. aprīlī,
 - ņemot vērā Komisijas Zaļo grāmatu par paralēlo banku sistēmu (COM(2012)0102),
 - ņemot vērā Komisijas dienestu 2012. gada 26. jūlija darba dokumentu “Noteikumi par produktiem, likviditātes pārvaldība, depozitārijs, naudas tirgus fondi un ilgtermiņa ieguldījumi pārvedamu vērtspāpīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem (PVKIU)”,
 - ņemot vērā FSP 2011. gada 27. oktobrī publicēto ziņojumu par paralēlās banku sistēmas uzraudzības un regulēšanas pastiprināšanu, reaģējot uz G20 valstu uzaicinājumiem, kas izskanēja 2010. gadā Seulā un 2011. gadā Kannās,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Ekonomikas un monetārās komitejas ziņojumu (A7-0354/2012),
- A. tā kā FSP noteiktā paralēlās banku sistēmas koncepcija ietver kredītu starpniecības sistēmu, kas, savukārt, ietver struktūras un pasākumus ārpus tradicionālās banku sistēmas;
- B. tā kā tradicionālajā banku sistēmā regulētās struktūras plaši piedalās darbībās, kas definētas kā daļa no paralēlās banku darbības sistēmas, un ir daudzējādi savstarpēji saistītas ar paralēlās banku sistēmas struktūrām;

⁽¹⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0331.